

ΟΝΤΑΣ

Λοιπόν, ζωή χωρίς

Χριστό δεν είναι ζωή. Πάει, τελείωσε. Αν δε βλέπεις το Χριστό σε όλα σου τα έργα και τις σκέψεις, είσαι χωρίς Χριστό.

Πως το κατάλαβες;

Θυμάμαι κι ένα τραγούδι. «Συν Χριστώ πανταχού, φόβος ουδαμού».

Το 'χετε ακούσει; Ε; Το λένε τα παιδιά, δε το θυμάμαι. Λοιπόν, έτσι πράγματι πρέπει να βλέπουμε το Χριστό. Είναι φίλος μας, είναι αδελφός μας, είναι ό,τι καλό και ωραίο. Είναι το παν. Αλλά είναι φίλος και το φωνάζει: «Σας έχω φίλους, βρε, δεν το καταλαβαίνετε; Είμαστε αδέρφια. Βρε εγώ δεν είμαι ... δεν βαστάω την

κόλαση στο χέρι, δεν σας φοβερίζω, σας αγαπάω. Σας θέλω να χαίρεσθε μαζί μου τη ζωή». Κατάλαβες; Έτσι είναι ο Χριστός. Δεν έχει κατήφεια, ούτε μελαγχολία, ούτε ενδοστροφή, που ο άνθρωπος σκέπτεται ή βασανίζεται από διαφόρους λογισμούς και διάφορες πιέσεις, που κατά καιρούς στη ζωή του τον τραυμάτισαν. Ο Χριστός είναι νέα ζωή. Πως το λέω; Ο Χριστός είναι το παν. Είναι η χαρά, είναι η ζωή, είναι το φως, το φως το αληθινόν, που κάνει τον άνθρωπο να χαίρεται, να πετάει, να βλέπει όλα, να βλέπει όλους, να πονάει για όλους, να θέλει όλους μαζί του, όλους κοντά στο Χριστό. Όταν εμείς βρίσκουμε κάποιον θησαυρό ή ό, τι άλλο, δεν θέλουμε να το λέμε πουθενά. Ο Χριστιανός όμως, όταν βρει το Χριστό, όταν γνωρίσει το Χριστό, όταν ο Χριστός εγκύψει μέσα στην ψυχούλα του και τον αισθανθεί, θέλει να φωνάζει και να το λέει παντού, θέλει να λέει για το Χριστό, τι είναι ο Χριστός. Αγαπήσατε τον Χριστόν και μηδέν προτιμήσατε της αγάπης Αυτού. Ο Χριστός είναι το παν, είναι η πηγή της ζωής, είναι το άκρον των εφετών, είναι το παν. Όλα στο Χριστό υπάρχουν τα ωραία. Και μακράν του Χριστού η θλίψις, η μελαγχολία, τα νεύρα, η στενοχώρια, οι αναμνήσεις των τραυμάτων της ζωής, των πιέσεων, των αγωνιωδών, έτσι, ωρών. Όλα, ζούμε εκείνα εκεί της ζωής μας. Και πάμε εδώ και πάμε εκεί, και τίποτα, και πουθενά δεν στεκόμαστε. Όπου βρούμε το Χριστό, ας είναι μια σπηλιά, καθόμαστε εκεί και φοβούμαστε να φύγουμε, να μη χάσουμε το Χριστό. Διαβάστε να ιδήτε. Ασκηταί, που ε γνώρισαν το Χριστό, δεν ήθελαν να φύγουν από τη σπηλιά, ούτε έβγαιναν έξω να κάνουνε πιο πέρα θέλαν να είναι εκεί που αισθανόντουσαν το Χριστό μαζί τους. Ο Χριστός είναι το παν. Ο Χριστός είναι η πηγή της ζωής, της χαράς. Το παν. Πως τα βλέπεις, ρε Νίκο; – Αυτά, που είπατε, Γέροντα, είναι χρυσά λόγια, είναι η πραγματικότητα. Όπως το λέτε εσείς, έτσι είναι. Ε, ναι- εξακολούθησε ο Γέροντας- αλλά έτσι καλούμεθα να ζήσωμε. Όταν λέμε είμαστε Χριστιανοί, όταν λέμε είμαστε του Χριστού. Κατάλαβες; Ό,τι να είναι. Και στις ώρες της αδυναμίας μας, μόλις ιδούμε το Χριστό, αμέσως αλλάζομε γνώμη και θέλουμε να 'μαστε με το Χριστό. Αλλά ο Χριστός είναι φίλος μας, είναι ο αδελφός μας, το φωνάζει: «Υμείς φίλοι μου εστε». «Δεν θέλω να με βλέπετε διαφορετικά, δεν θέλω να με βλέπετε έτσι, ότι εγώ είμαι ο Θεός, ότι είμαι ο Λόγος του Θεού, ότι είμαι μία υπόστασις της Αγίας Τριάδος. Θέλω να με βλέπετε δικό σας, φίλο σας, να με αγκαλιάζετε, να με αισθάνεστε στην ψυχή σας, το φίλο σας. ΕΜΕΝΑ, που είμαι η πηγή της ζωής, όπως είναι η αλήθεια». Κι όμως αυτά είναι η αλήθεια. Τώρα, είπαμε, υπάρχει ο σατανάς, υπάρχει η κόλασις, υπάρχει ο θάνατος. Όλα αυτά υπάρχουν, όντως υπάρχουν. Είναι το άλλο μέρος, το κακό, είναι το σκοτάδι, είναι όλα του σκοταδιού. Ο άνθρωπος του Χριστού πρέπει ν' αγαπήσει το Χριστό, κι όταν αγαπήσει το Χριστό, απαλλάσσεται απ' το διάβολο, από την κόλαση και από το θάνατο. Θα μου πεις, εσύ έφθασες να είσαι έτσι; Δεν έχω φθάσει, αυτό ζητάω, αυτό θέλω. Και στη σιωπή μου και παντού προσπαθώ να ζήσω σε αυτά. Δεν τα ζω. Όμως, ε ... προσπαθώ. Δηλαδή, πώς να σου

το πω, πώς να σας τα πω; Δεν έχω πάει σ' ένα μέρος, έτσι ... ή πήγα μια φορά, το είδα, τώρα δεν είμαι εκεί, αλλά το θυμάμαι, το λαχταράω, το θέλω. Να, τώρα, αυτή τη στιγμή, αύριο, μεθαύριο, κάθε στιγμή μου 'ρχεται και το θέλω, θέλω να πάω εκεί, το ζητάω. Δεν είμαι, όμως, εκεί. Δεν μπορώ να σας τα εξηγήσω αυτά. Τα καταλαβαίνετε ; - Ναι, Γέροντα. | 50 π

«ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ

Ανθολόγιο Συμβουλών»

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΜΗΛΕΣΙ ΑΤΤΙΚΗΣ

Πηγή: agioritis.pblogs.gr